

Pensionister, der ikke har råd til tandpleje eller nødvendig medicin, og for hvem et par briller, der er røget på gulvet, faktisk er en økonomisk katastrofe. Heller ikke dér var der hjælp at hente.

Kontanthjælpsmodtagere, der ikke har en chance på arbejdsmarkedet, og som tager job som avisbud for at få samlet lidt til den familiefest, som de planlægger, og som kontanthjælpen jo ikke giver nogen mulighed for at spare op til, men straks inddrages hele indtjeningen af kommunen.

Eller kontanthjælpsmodtagere, der afviser en vilkårlig og meningsløs aktivering på diktat af en sagsbehandler, og som derefter straks bliver frataget ethvert forsørgelsesgrundlag for hele familien.

Eller den syge, der efter et års sygdom oplever, at sygedagpengene bare stopper. Der er ikke sat gang i nogen revalidering, og der er ikke tilkendt nogen pension. Pengene stopper bare, fordi vedkommende tilfældigvis bor sammen med en, som tjener penge.

Ikke alene er der grupper, der har alt for lidt at leve af, men systemerne har låst dem fast, frataget dem enhver mulighed for at komme ud af den låste situation, frataget dem muligheden for at forme deres egen tilværelse.

Vi er blevet afvist af regeringen under finanslovforhandlingerne, hvor regeringen, CD og SF ikke mente, at det var vigtigt at hjælpe de grupper i samfundet, som har det sværest. Vi blev afvist under vores forespørgselsdebat. Der kom pæne ord fra regeringen, men der er jo ingen mennesker, som alene kan leve af pæne ord.

Det er på baggrund heraf, at vi på vores årsmøde i Enhedslisten forleden i bededagsferien sendte et klokkeklart signal til regeringen:

Ønsker regeringen en anden gang at indgå en større økonomisk aftale med Enhedslisten, er det et ufravigeligt krav, at en sådan aftale indeholder et væsentligt socialt løft for dem, der har mindst og har det sværest i dette samfund.

Og dette sociale løft skal ikke bare være på papiret. Det skal være så synligt, at man også kan få øje på det ude i venteværelset på bistandskontoret, at man på plejehjemmet taler om det over kaffen, at der kan vedtages en pæn udtalelse om det i arbejdsløshedsklubben, at de unge kan få øje på det.

Det sociale område og det arbejdsmarkedspolitiske område er desværre ikke de eneste områder, hvor regeringen har begået eklatante

løftebrud. Det er også sket i denne her folketingsssamling.

Efter folketingsvalg og Amsterdamaftemning i 1998 lovede regeringen, at der ikke i denne valgperiode ville blive taget skridt til at forsøge at få ophævet den danske undtagelse om euroen. Og så så vi her i foråret, hvordan regeringen fremrykkede den ekstraordinære socialdemokratiske kongres og dermed også folkeafstemningen med det helt klare formål at undgå, at debatten om den kommende unionstraktat, Nicetraktaten, som bliver vedtaget til december, og den sociale harmonisering i EU skulle nå at komme ind i debatten; det var man ikke interesseret i. Derfor fremrykkede man tingene.

Man må så sige, at regeringens manøvre lykkedes ikke. Unionsudviklingen foregår nu i så rivende et tempo, at selv de danske unionstilhængeres rige evner og årelange tradition for bortforklaringer og løfter om, at Unionen er stendød, ikke har kunnet skjule den kendsgerning, at euroen sammen med den kommende europahær udgør centrale elementer i opbygningen af Europas Forenede Stater.

Det er faktisk ikke os unionsmodstandere, der har opfundet det synspunkt til brug for den hjemlige debat her i Danmark. Nej, det er f.eks. den tyske udenrigsminister, Joschka Fischer, som i en tale i Berlin afstemt med den franske regering meldte ud, at målet er en forbundsstat, endda med en valgt præsident og hele pibetøjet.

Det er heller ikke lykkedes regeringen at skjule, at der rent faktisk i disse uger og måneder gennemføres en social harmonisering med indgreb i de enkelte landes skatte-, social- og arbejdsmarkedslovgivning, sådan som det f.eks. har været omtalt allerede tidligere under den her debat, i forbindelse med beslutningerne i februar, hvad enten det så har været i Ecofinrådet eller i Euro-X-rådet.

Under alle omstændigheder er det besluttet at udarbejde retningslinjer for eurolandenes interne skattepolitik og deres offentlige udgifter, retningslinjer, som altså griber dybt og centralt ind i landenes velfærds politik, retningslinjer, som vi kan frygte at statsministeren uden større bekymringer vil være med til at vedtage, ligesom han på topmødet i Lissabon for halvanden måned siden, tror jeg, det var, var med til at vedtage det, man betegnede som »Den europæiske sociale model«.

Regeringen har altså for alt i verden ønsket at undgå en debat om sammenhængen mellem euroen og Nicetraktaten og har påstået, at de to